

2 Μαΐου 2014

Από το θάνατο στην αθανασία (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Όπου γίνονται πράξεις αμαρτωλές, εκεί υπάρχει και θάνατος. Άρα, η αγάπη και η έντονη επιθυμία του ανθρώπου προς τον Θεό φαίνονται από τη διάθεσή του να αμαρτάνει. Όσο ευκολότερα αμαρτάνει ο άνθρωπος, τόσο περισσότερο είναι θνητός. Όταν ο άνθρωπος πολιορκείται από παράλογες ορμές και νεκρωμένα αισθήματα, βρίσκεται βυθισμένος στην έμπρακτη αμαρτία· και το φως της αναστάσεως δεν τον οδηγεί στους νόμους της δικαιοσύνης. Χριστιανισμός δεν είναι άλλο παρά κλήση στον διά βίου αγώνα εναντίον του διαβόλου και του θανάτου μέχρι τελικής νίκης. Κάθε αμαρτία αποτελεί προδοσία, κάθε πάθος υποχώρηση και κάθε κακία ήττα.

Στην ανθρώπινη ύπαρξη, το μεγαλύτερο βασανιστήριο και η φρικωδέστερη απανθρωπιά είναι ο θάνατος· η δε απελευθέρωση από την εξουσία του είναι η σωτηρία. Αυτήν τη σωτηρία χάρισε στο γένος μας ο νικητής του θανάτου, ο αναστάς Θεάνθρωπος Χριστός. Με την ανάστασή Του απεκάλυψε όλο το μυστήριο της σωτηρίας μας, δηλαδή την αθανασία και την αιώνια ζωή του σώματος και της ψυχής. Σε αυτούς που απορούν, πως γίνεται αυτό, απαντούμε· με τη θεανθρώπινη αγωγή και ζωή. Της νέας ζωής με τον αναστημένο Χριστό και για τον αναστημένο Κύριό μας. Με το παράδειγμά Του ο Θεάνθρωπος Κύριός μας, μας παρέδωσε πρακτικά τον τρόπο εξασφάλισης της αθανασίας και της αιώνιας ζωής. Για να γίνει όμως αυτό και να συναναστηθούμε με τον Χριστό, πρέπει πρώτα να πεθάνουμε μαζί Του και να ζήσουμε τη ζωή Του ως δική μας. Εάν το κατορθώσουμε αυτό, τότε κατά την ημέρα της αναστάσεως θα μπορέσουμε και εμείς να πούμε -όπως ψάλλει στον αναστάσιμο κανόνα η Εκκλησία μας- «χθες συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι Σοι».

Το καθοριστικό συμπέρασμα και των τεσσάρων ευαγγελίων, στα οποία στηρίζεται η Εκκλησία μας, είναι η ανάσταση του Θεανθρώπου Χριστού. Και με τον κοσμοχαρμόσυνο χαιρετισμό της, το «Χριστός ανέστη», και της ισότιμης απάντησης από τα χριστονοσταλγικά σπλάγχνα όλων των πιστών, ότι «αληθώς ανέστη», παρέχεται η βεβαιότερη διαπίστωση του παγκόσμιου θριάμβου, ο οποίος συνέβη και ακούσθηκε σε ολόκληρο το σύμπαν των αισθητών και νοητών κόσμων. Μήπως όμως δεν είμαι και εγώ και εσύ και κάθε πιστός, από τους πρώτους μαθητές «έως της συντελείας», οι οποίοι θα δεχθούν αυτήν την αλήθεια, ένας μάρτυρας;

Χωρίς αμφιβολία, ο Χριστιανισμός στηρίζεται στο γεγονός της ανάστασης του Χριστού. Το κεντρικότερο γεγονός, το οποίο μπορεί μόνο του να ερμηνεύσει όλους τους λόγους και τα θαύματα του Κυρίου μας σ' όλη του την κοσμοσωτήριο οικονομία, δεν μπορεί να είναι άλλο από την λαμπροφόρο ανάσταση. Μόνο με την ανάστασή Του ο Θεάνθρωπος Χριστός ερμήνευσε τις προφητείες και τα σύμβολα, τα οποία τον προανήγγειλλαν, στη συνέχεια δε και όλους τους λόγους και τα θαύματά Του, διότι πάνω απ' όλα τα θαύματα και τις αποδείξεις είναι η δική Του ανάσταση. Ο «υπέρ μέλι και κηρίον» γλυκύτατος λόγος του Κυρίου, «*εκείνος που πιστεύει σ' εμένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει· και καθένας που ζει και εμπιστεύεται σ' εμένα, δεν θα πεθάνει ποτέ*»(Ιω. 11, 26), ολοκληρώθηκε με την θεία Του ανάσταση. Αλλά και κάτι ακόμη· χωρίς την ανάσταση του Κυρίου μας δεν ερμηνεύονται και οι θριάμβοι «των απ αιώνος» δικαίων, ιδιαιτέρως δε των μαθητών Του και αποστόλων, των μαρτύρων, των ομολογητών, των εγκρατευτών, των εν Χριστώ ηρώων οι οποίοι με την Χάρη της θείας Του αναστάσεως «πέτυχαν την πραγματοποίηση των υποσχέσεων του Θεού, έφραξαν στόματα λεόντων, έσβησαν τη δύναμη της φωτιάς, διέφυγαν τη σφαγή, έγιναν από αδύνατοι

ισχυροί, αναδείχθηκαν ήρωες στον πόλεμο»(Εβρ. 11, 33-34), και γενικά νίκησαν «τις αρχές και εξουσίες του σκότους» και πάτησαν και αυτόν τον θάνατο.

Όλων αυτών βραβείο και έπαθλο έγινε η ανάσταση του Κυρίου μας, και έως της συντελείας του αιώνος αυτή θα είναι το σύμβολο και η προσδοκία όλων των γενεών. Ο γλυκύτετός μας Κύριος Ιησούς, ως αναστάς Θεάνθρωπος, θα μένει η μοναδική ύπαρξη κάτω και πάνω από τον ουρανό, που καταξίωσε τον φυλακισμένο στην «κοιλιάδα του κλαυθμώνος» άνθρωπο να νικήσει τον θάνατο, το διάβολο και την αμαρτία και να γίνει μακάριος και αθάνατος και συμμετοχος στην αιώνια βασιλεία Του. Γι' αυτό ως προς τη δική μας φύση ο αναστάς Κύριος «έγινε τα πάντα για όλους». Έγινε το ωραίο, το καλό, το αληθινό, το προσφιές, το χαρμόσυνο, το θείο, το σοφό, το αιώνιο· η μόνη μας αγάπη και χαρά, όλο μας το αγαθό, όλη μας η ζωή, όλη μας η προσδοκία και η ανάπαυση.

(Γέροντος Ιωσήφ, Εκ του θανάτου εις την ζωήν, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 3, σ. 41-47, σε μεταφορά στην νεοελληνική γλώσσα)